

UNA NIT A LA FRESCA

Ja és el vespre. Plou. Tot segueix igual que ahir, i que abans de ahir. Tot segueix com sempre. Passa el temps. El contemplo. Pareix avorrit? Donç no ho és. És una responsabilitat molt gran va dir ma mare. No volia creurer-la però era la veritat. Ella ja ho va tenir molt difícil, però va resistir. Mai ens va faltar res. No en s va faltar mai menjar, ni roba, ni tampoc educació. Havíem estat els fills ideals. Els que tota persona voldria tenir. Els que callavem encara que no hi estiguessim d'acord. Els no problemàtics. Però va canviar tot. Aquell estiu a la platja. Vaig començar la meva edad preadulta, la que decidiria el meu futur. La meva mare ja m'havia advertit dels perills de la vida. No volia que la seva filla, la perfecta entre les perfectes, caigués en el mateix error que ella. La mare mai havia dedicat la seva vida ella mateixa. Sempre havia de cuidar a algú. Als seus pares, després al seu marit i més tard als seus fills, però mai a ella. Aquella nit fresca d'estiu, va passar alguna cosa que ho va canviar tot. Potser fos la pressió del perfeccionisme, o potser, el voler canviar de vida, el provar coses noves. Vaig anar al ball d'estiu. Ma mare em va obligar a posar-me un d'aquells vestits antics, un dels seus, però ben cuidat. Hi vàrem anar. Ma mare i els seus tres fills perfectes. La gent ens mirava amb enveja. Les meus amics ballaven a la pista. Sonaven les trompetes i els contrabaixos. Era música moderna, jazz supòs. Hi eren tots menys en Ramon. Ell era assegut a les cadires, no tenia parella. Vaig anar amb ell. El vaig saludar i em vaig seure al seu costat. Ell em saludà també. Vàrem romandre almenys quatre cançons sense parlar. Estàvem en silenci, submergits en els nostres pensaments amb la irregular música del jazz com a fons. En Ramon sempre havia estat per jo un noi comú, com tots, però en aquell instant el vaig trobar especial, únic. Vaig entendre que m'agradava,

però no sabia perquè en aquell moment havia sentit aquella sensació tan estranya per jo. M'havia enamorat? O potser sols era la soletat de tota una vida? Tothom tenia ja parella, menya nosltres, estàvem destinats a estar junts? Em va demanar per ballar. Vaig acceptar. Vàrem ballar tota la nit. Érem incansables. Eren les quatre de la nit i vam decidir fugir. La meva mare i els meus germans ja se n'havien anat. Vàrem passejar per la vora de la mar, sobre la sorra mullida. Tot pareixia meravellós, i no sé ben bé com, ens vam besar. Ens vam tombar sobre l'arena i va sorgir. Vàrem fer l'amor, doçament, tranquil·lament. Vaig arribar a casa a las set del matí. La mare m'esperava a l'entrada enfadada. Em va renyar, havia deixat d'esser la filla perfecta, però no m'importava. No me'n penedía d'haver passat aquella nit amb el Ramon. Era segur, estava enamorada. Només pensava en ell i en jo, sols, sense ningú ni res que ens molestés. Però no el vaig poder veure, la mare em va castigar a no sortir de casa, només podia per anar a missa els diumenges. Ja feia dos mesos de la nit. Dos mesos sense veure el Ramon. El volia veure ràpidament. L'hi havia de contar tantes coses... Per exemple, que estava embarassada. Era tan feliç. En Ramon, jo i el nostre petit. Ma mare em va llevar el càstig i vaig sortir tot d'una a ca el Ramon. Va obrir la porta la seva mare, la qual m'informà de que el meu estimat se n'havia anat a estudiar fora. No sabia que havia de fer. En Ramon se n'havia anat sense dir-me res. I jo estava esperant un nin. Vaig tornar a casa. Passaren unes setmanes i ho vaig contar a ma mare. Ella em va dir que ens intentaria ajudar, però estava malalta, la malaltia acabaria amb la seva vida en poc temps. Vaig decidir seguir endavant. Varen passar els mesos. Va néixer la criatura. Una nina. Li vaig posar el nom de Carla. Quan tenia quatre mesos ma mare va morir de la malaltia. Estava sola amb la meva filla, fora saber que fer i on anar. Ho vaig pensar molt, no la podia mantenir, així que la vaig entregar als serveis socials. La resta de la meva vida, la vaig passar pensant amb la meva petita i amb aquella nit fresca d'estiu. Ara tenc

seixanta anys i no he tornat a verure la Carla ni tampoc el Ramon. No he esta com ma mare, no he tengut ningú a qui cuidar, però sempre he tengut algú en qui pensar.